

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriło

w sprawie z odwołania M. Spółki Akcyjnej w G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
z udziałem zainteresowanego R.M.
o podleganie obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 15 października 2019 r.,
skargi kasacyjnej M. Spółki Akcyjnej w G. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 31 sierpnia 2017 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 grudnia 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. stwierdził, że R.M. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu w okresach od 21 stycznia 2013 r. do 31 marca 2013 r. i od 10 kwietnia 2013 r. do 31 maja 2013 r. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek M. S.A. w G.. Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z 29 kwietnia 2016 r. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ustalił, iż R.M. nie podlega ubezpieczeniom społecznym jako pracownik u płatnika składek M. S.A. w G. w okresie od 21 stycznia 2013 r. do 31 marca 2013 r. Natomiast Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 31 sierpnia 2017 r. - w wyniku uwzględnienia apelacji organu rentowego - zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji i oddalił

odwołanie M. S.A. w G. od decyzji organu rentowego (pkt 1) oraz odrzucił apelację syndyka masy upadłości K. Spółki z o.o. w upadłości z siedzibą w O. (pkt 2).

Odwołująca się M. S.A. z siedzibą w G. zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną w części, tj. w zakresie punktu 1. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy: art. 328 § 2 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c., art. 382 i art. 386 § 1 k.p.c. oraz naruszenie prawa materialnego: art. 58, 65 § 2 k.c. i art. 83 k.c.; art. 353¹ k.c. w związku z art. 22 § 1 k.p. w związku z art. 18 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 645 ze zm.) w związku z art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o zatrudnianiu pracowników tymczasowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 360 ze zm.) w związku z art. 750 k.c.; art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1 i art. 13 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 121 ze zm.); art. 23¹ k.p.; art. 7 w związku z art. 22 Konstytucji RP. Skarżąca wniosła o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania, ewentualnie wniosła o uchylenie tego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie apelacji organu rentowego w całości i rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca podniosła, że w sprawie występują wątpliwości, które wywołują rozbieżności w orzecznictwie Sądu Okręgowego. Jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania odwołująca się powołała istotne zagadnienie prawne, sprowadzające się do następujących pytań: 1/ czy wystarczającym jest posiadanie przez podmiot statusu agencji zatrudnienia/pracy tymczasowej, aby podmiot ten uznany był pracodawcą w rozumieniu przepisów art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1 i art. 13 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, dla pracownika tymczasowego lub innego swojego pracownika (zatrudnionego bezpośrednio i nieprzyjętego w trybie art. 23¹ k.p.), który wykonuje pracę na rzecz pracodawcy-użytkownika, do którego został skierowany przez agencję zatrudnienia/pracy tymczasowej, a w rezultacie, czy agencja zatrudnienia/pracy tymczasowej zobowiązana jest do odprowadzania za tego pracownika składek na

obowiązkowe ubezpieczenie społeczne?; 2/ czy naruszenie przepisów art. 2 pkt 3, art. 7 ust. 1 i art. 20 ustawy o zatrudnieniu pracowników tymczasowych w zakresie charakteru umów o pracę zawieranych między agencją zatrudnienia/pracy tymczasowej a pracownikiem powoduje nieważność takiej umowy o pracę, czy też stosunek pracy tymczasowej między agencją zatrudnienia/pracy tymczasowej a pracownikiem zmienia się w stosunek pracy, regulowany przepisem art. 22 k.p., czy też może prowadzi do powstania stosunku pracy między pracownikiem a pracodawcą użytkownikiem?; 3/ czy skierowanie pracownika, zatrudnionego w agencji zatrudnienia/pracy tymczasowej do pracy w podmiocie trzecim w oparciu o umowę świadczenia usług, zawartą między tą agencją zatrudnienia/pracy tymczasowej a podmiotem trzecim oraz za zgodą i wiedzą pracownika, narusza standardy ochrony praw pracownika?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga wskazania za pomocą wywodu prawnego, na kanwie jakich norm (przepisów) zagadnienie powstało, jakie są możliwe interpretacje problemu i jakie jego rozstrzygnięcie proponuje skarżący (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2009 r., II PK 66/09, LEX nr 553691). Zagadnienie prawne jest to problem, który wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia innych podobnych

spraw, ale także dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2012 r., I PK 158/11, LEX nr 1215116). Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało ono sformułowane, i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51; z dnia 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11, LEX nr 1238126; z dnia 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, LEX nr 1293729). Obowiązkiem skarżącego jest też wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 § 1 k.p.c.

Nie można zasadnie twierdzić, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy we wcześniejszym orzecznictwie wyraził swój pogląd w podnoszonej kwestii, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające jego zmianę (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 sierpnia 2014 r., I UK 64/14, niepublikowane). Tymczasem Sąd Najwyższy w sprawie ze skargi kasacyjnej tej samej odwołującej się (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2019 r., I UK 101/18, LEX nr 2640712) wskazał już, że problem prawny objęty dwoma pierwszymi zagadnieniami prawnymi został już rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 marca 2018 r., III UK 84/18 (LEX nr 2644551). W wyroku tym przyjęto, że w przypadku niespełnienia przesłanek zastosowania ustawy o zatrudnianiu pracowników tymczasowych lub w przypadku obchodzenia przepisów o maksymalnym okresie zatrudnienia pracownika tymczasowego u danego pracodawcy użytkownika, stosunek pracy tymczasowej łączący pracownika z agencją pracy tymczasowej jest nieważny, a w jego miejsce wchodzi stosunek pracy zawarty *per facta concludentia* między pracownikiem tymczasowym a pracodawcą użytkownikiem. W konsekwencji pracownik taki podlega ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia u pracodawcy użytkownika a nie

w agencji pracy tymczasowej. Pogląd prawny wyrażony w powyższym wyroku w pełni podzielił Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym sprawę II UK 583/17 (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2019 r., II UK 583/17, LEX nr 2642765), stwierdzając, że zawieranie sekwencyjnych umów o pracę tymczasową z tym samym pracownikiem przez kolejne agencje pracy tymczasowej kierujące tego pracownika do wykonywania tych samych zadań u tego samego pracodawcy użytkownika formalnie (pozornie) nie sprzeciwia się co prawda wprost przepisom ustawy o zatrudnieniu pracowników tymczasowych, lecz w rzeczywistości zmierza do zrealizowania celu, który jest sprzeczny z celem wprowadzenia regulacji prawnej ograniczającej zatrudnianie pracowników tymczasowych i okres wykonywania przez nich pracy w tej formie zatrudnienia - art. 20 ustawy o zatrudnieniu pracowników tymczasowych.

Natomiast trzecie z przedstawionych przez skarżącą zagadnień prawnych nie spełnia wyżej wskazanych wymogów wynikających z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, ponieważ w jego treści nie powołano żadnego przepisu, który byłby objęty zakresem podstaw skargi kasacyjnej odwołującej się.

Konkludując wypada stwierdzić, że w sprawie brak jest powołanej przez skarżącą przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

as